

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 760/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.В. и др, због кривичног дела отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 562/16 од 14.06.2016. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 103/16 од 15.03.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 562/16 од 14.06.2016. године, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 103/16 од 15.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 2033/10 од 19.11.2015. године окривљени В.Р., Ж.Ф., С.В., Д.Ш. и В.М., оглашени су кривим да су извршили по једно кривично дело отмица из члана 134. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које су осуђени и то: окривљени В.Р. на казну затвора у трајању од две године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 13.06.2007. до 28.06.2007. године; окривљени Ж.Ф. на казну затвора у трајању од једне године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 13.06.2007. до 28.06.2007. године и одређено је да ће наведену казну издржати у просторијама у којима станује и које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти те просторије суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора; окривљеном С.В. је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године у коју ће му се урачунати време за које је био задржан од 13.06.2007. до 14.06.2007. године и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико окривљени у року од три године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело; окривљени Д.Ш. је осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју ће му се урачунати време за које је задржан од 13.06.2007. до 14.06.2007. године, а коју казну ће издржати у просторијама у којима станује и које не сме напуштати осим

у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти те просторије суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора; окривљена В.М. је осуђена на казну затвора у трајању од две године у коју ће јој се урачунати време које је провела у притвору од 13.06.2007. до 28.06.2007. године. Оштећени Д.М. је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени В.Р. је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 10.081,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, окривљени Ж.Ф. је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 7.681,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, окривљени С.В. је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 7.681,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, окривљени Д.Ш. је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 7.681,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара и окривљена В.М. је обавезана да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 7.681,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 103/16 од 15.03.2016. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и жалбе окривљене В.М. и њеног браниоца, па је преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду К 2033/10 од 19.11.2015. године у односу на окривљеног С.В. и окривљену В.М., због одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног С.В. осудио на казну затвора у трајању од једне године уз урачунавања времена проведеног у притвору, док је окривљену В.М. за кривично дело за које је оглашена кривом у изреци првостепене пресуде осудио на казну затвора у трајању од једне године уз урачунавање времена проведеног у притвору, док су у преосталом делу жалбе Вишег јавног тужица у Новом Саду, окривљене В.М. и њеног браниоца, као и жалбе бранилаца окривљених В.Р., Ж.Ф. и Д.Ш., одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз 562/16 од 14.06.2016. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. став 2. и члана 45. Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је побијаном пресудом повређен закон на штету окривљеног С.В., те да у том смислу преиначи другостепену побијану пресуду у погледу правне ознаке и евентуално одреди извршење казне у просторијама у којима осуђени С.В. станује.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног С.В., адвокату Б.Д., па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер није нашао да је њихово присуство од значаја за доношење одлуке, па је у седници размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву Републичког јавног тужиоца нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је пресудом Вишег суда у Новом Саду К 2033/10 од 19.11.2015. године окривљени С.В. оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 134. став 1. у вези члана 33. КЗ, а за које дело му је изречена условна осуда, те да је побијаном другостепеном пресудом преиначена наведена пресуда Вишег суда у Новом Саду у односу на С.В. и исти је осуђен на казну затвора у трајању од једне године. У захтеву се истиче да је другостепени суд у побијаној пресуди правилно закључио да је првостепеном пресудом повређен закон јер је првостепени суд изрекао условну осуду окривљеном С.В. супротно изричитој забрани из члана 66. став 2. КЗ, али је по оцени Републичког јавног тужиоца другостепеном пресудом повређен закон у погледу примене члана 5. КЗ, будући да је другостепени суд оценио да је за окривљеног С.В. блажи закон који је важио у време извршења кривичног дела који је за предметно кривично дело прописивао казну затвора у трајању од једне до десет година, а у односу на Кривични законик који је у важио у време пресуђења и по којем је за предметно кривично дело из члана 134. став 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од две до десет година. Наиме, по оцени Републичког јавног тужиоца, другостепени суд је требало да приликом оцене који је кривични закон блажи за учиниоца узме у обзир и одредбе општег дела из оба кривична законика, те у том смислу да закључи да је ипак нови Кривични законик блажи за окривљеног С.В. јер исти допушта могућност извршења казне у просторијама у којима осуђени станује, ако се ради о казни затвора до једне године. У том смислу у конкретном случају суд је могао по новом закону да ублажи казну затвора у трајању од једне године и одреди да се иста изврши у просторијама у којима осуђени станује, док је по старом закону суд могао да изрекене казну затвора у трајању од једне године, али није могао да предвиди да се иста изврши у просторијама у којима осуђени станује.

Неспорно је да се по важећем Кривичном законнику учиниоцу кривичног дела коме је изречена казна затвора до једне године може одредити да ће се иста извршити тако што ће окривљени издржати у просторијама у којима станује, а на основу члана 45. став 5. КЗ, која могућност није била предвиђена Кривичним закоником који је важио у време извршења предметног кривичног дела. Међутим, по важећем Кривичном законнику за кривично дело из члана 134. став 1. КЗ за које је окривљени С.В. оглашен кривим прописан минимум је затвор од две године, а суд евентуално може изрећи казну блажу од границе прописане законом ако утврди да постоје нарочито олакшавајуће околности и оцени да се са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, из чега јасно произилази да је ублажавање казне у закону предвиђено само као могућност, а не и обавеза суда, те суд у сваком конкретном случају цени да ли ће учиниоцу кривичног дела ублажити казну у смислу чл. 56. и 57. КЗ.

Полазећи од наведеног, по налажењу овог суда, побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 103/16 од 15.03.2016. године није повређен закон на штету окривљеног С.В., у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП у вези чл. 5. став 2 и 45. КЗ, будући да је Апелациони суд у Новом Саду правилно нашао да је Кривични законик који је важио у време извршења предметног кривичног дела блажи за окривљеног С.В., јер је истим за кривично дело из члана 134. став 1. КЗ за које је овај окривљени оглашен кривим била прописана казна затвора у трајању од једне до десет година, а према важећем Кривичном законнику који је важио и у време пресуђења за наведено кривично дело је прописана казна затвора у трајању

од две до десет година. При чему је у конкретном случају приликом оцене који је закон најблажи за учиниоца – окривљеног С.В. без утицаја чињеница да је важећим Кривичним закоником предвиђена могућност издржавања изречене казне затвора у трајању до једне године у простријама у којима окривљени станује, будући да би се та могућност евентуално могла применити само у ситуацији када би суд нашао и ублажио казну окривљеном у смислу чл. 56. и 57. КЗ, што у односу на окривљеног С.В. није случај, док у супротном када суд не би утврдио да постоје нарочито олакшавајуће околности и када не би оценио да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, окривљеном би могла бити изречена само казна ефективног затвора у трајању од две године, што је свакако строжије у односу на Кривични законик који је важио у време пресуђења и по коме му се као најнижа казна могла изрећи казна затвора у трајању од једне годин.

Из наведених разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је побијаном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП у вези чл. 5. став 2. и 45. КЗ.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.